

ἀπόπιμα τό, σύνθηθ. ἀπόπ'μα βόρ. ιδιώμ. 'πόπιμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) 'πόπιμ-μα Τήλ. 'πόπιμ-μαν Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) 'πόκιμ-μαν Κύπρ. ἀπόπιωμα Θράκ. ('Αδριανούπ.) Κάρπ. Κρήν. Χίος κ.ά. ἀπόμπιωμα Κάρπ. ἀπόπιουμα Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αράχ.) 'πόπιωμα Σύμ. ἀπόπιμα Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) 'πόπιμα Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπόκιμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω. Ὁ τύπ. ἀπόμπιωμα κατ' ἀνάπτυξιν ἀλόγου ἐρρίνου.

Τὸ ἐν δοχείῳ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ποτόν, οἶον ὕδωρ, οἶνος, γάλα κττ. ἔνθ' ἄν.: Ἐγὼ τ' ἀποπίματα τῶν ἄλλων δὲν πίνω. Τ' ἀπόπιμά σου μὴ τὸ δίνης ἄλλονοῦ. Χῦσε τ' ἀπόπιμα καὶ βάλε ἄλλο κρασί σύνθηθ. Ὅποιος πίνει τὸ ἀπόπιμα ἄλλον μαθαίνει τὰ μυτικά του Ζάκ. Δὲν τὸ πίνουν, τὸ 'καμὶς ἀπόπιουμα (τὸ ἐδοκίμασες διὰ τῆς γεύσεως Στερελλ. ('Αράχ.) Τὸ κρασί εἶναι ἀπόπιμα καὶ δὲν κάνει γιὰ ἀνάμα σύνθηθ. Οὐ μικρῆς πίνει οὐλα τὰ 'πουπήματα Στρόπον. Ἐφερέν μου νὰ πκῶ τὸ 'πόπιμ-μάν του Κύπρ. Μὲν πίν-νης τὸ 'πόπιμ-μαν τοὺς ἀρρώστους καὶ κολλᾷς αὐτόθ. Ἐχει μέσα ἡ βούρνα 'πόπιμ-μα τῶν χοιρῶν καὶ γιὰ τὰ που 'ἐν πίν-νει ὁ γάδαρος (βούρνα = γούρνα, γιὰ τὰ που = διὰ τοῦτο) Τήλ. Συνών. ἀποπίδι, ἀπόπιειν, ἀπόπις, ἀποπιωτίδι, ἀποπιωτίκι, ἀποπλύδι 2, ἀπόπλυμα 7, ἀποπότι.

ἀποπίνω σύνθηθ. ἀπουπίνου βόρ. ιδιώμ. 'ποπίνω ἐνιαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀποπίνω.

1) Τελειώνω τὴν πόσιν τινός, πίνω ἐντελῶς σύνθηθ.: Ἀπόπιε τὸ κρασί, δὲν ἀφήσανε στάλα. Περίμενε ν' ἀποπιῶ τὸν καφέ μου καὶ θά 'ρθω. 2) Τελειώνω τὴν πόσιν: Δὲ θέλω ἄλλο κρασί, ἀπόπιμα σύνθηθ. || Ἄσμ.

Καὶ σὰν ἀπόπιε νερό, διρδέτι ξεκινούσι (ἀμέσως φεύγουν) Κρήτ.

ἀπόπις τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧα-τζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

'Απόπιμα, δ ἰδ.

ἀποπιπίζω ἀμάρτ. ἀποπιπ-πίζω Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πιπίζω.

Ἀπομυζῶ, βυζάνω: Ἄσμ.

Τσαὶ μᾶς ἀποπιπ-πίζουν | τὸ ζαῖμά μας σὰν τὸ νερό.

ἀποπιπλώνω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πιπιλώνω.

Διαλύω τὸ ραμμένον. Συνών. ξηλώνω.

ἀποπισινός ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. πισινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ὀπισθεν εὐρισκόμενος, ὀπίσθιος ἔνθ' ἄν.: Τὸ χωράφι τὸ ἀποπισινὸ ἀπὸ τὸ δικό σου τούτους εἶναι; Μάν.

2) Ἄρσ. οὐς., πρωκτός ἔνθ' ἄν.: Δὲν ντρέπεσαι ποῦ μᾶς ἔχεις γυρισμένα τὸν ἀποπισινὸ σου! Μάν. || Φρ. Μὲ τὸν ἀποπισινὸ σου μιλάς; (ἐπὶ τοῦ ἀπερισκέπτως ἢ ἀνευλαβῶς ὁμιλοῦντος) αὐτόθ.

ἀποπίστα ἐπίρρ. Σκυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πίστα.

Ὅπισθεν: Καθόμονε ἀνάποδα τσαὶ δὲν ἔδα τί 'νότιαν ἀποπίστα μου.

ἀποπίσω ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Οὐλαγ.) Πόντ. (Τραπ.) ἀποπίσου Πόντ. ('Ινέπ.) κ.ά. ἀπουπίσω Πελοπν. (Λάστ.) ἀπουπίσου βόρ. ιδιώμ. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.) Τήλ. ἀποπίσ' Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπεπίσω

Χίος (Καρδάμ.) ἀπεπίσ' Πόντ. ('Οφ.) ἀπαπίσω Καπ. (Τελμ. Οὐλαγ.) ἀοπίσω Κέρκ. ('Αργυράδ.) Σίφν. Σύμ. ἀποκίσου Τσακων. ἀουπίσ' Μακεδ. 'ποπίσω σύνθηθ. 'ποπίσου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Καπ. (Φάρας.) 'ποπ-πίσω Κύπρ. 'ποπ-πισών Κύπρ. 'πιπέσ' Καπ. (Φάρας.)

Τὸ μεσν. ἀποπίσω. Ὁ τύπ. ἀποκίσου κατὰ φωνητικήν τροπὴν τοῦ πι εἰς κι.

1) Τοπικῶς, ὀπισθεν κοιν. καὶ Καπ. (Οὐλαγ. Τελμ. Φάρας.) Πόντ. ('Ινέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὅφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀποπίσω ἀπὸ τὴν πόρτα στέκει. Τὸν ἀκλουθάει ἀποπίσω σὰ σκυλλί. Πέρασε ἀποπίσω ἀπὸ τὸ σπῖτι. Τοῦ τὴν ἔδωσε τὴ μαχαίρᾳ ἀποπίσω. Τὸν χτύπησε ἀποπίσω. Εἶναι ἐδῶ - ἐκεῖ ἀποπίσω. Αὐτοῦ ἀποπίσω βρίσκεται κοιν. Τώρα ἀοπίσω εἶναι δροσερὰ (ὀπισθεν τῆς οἰκίας) Σίφν. Ἀποκίσου ἀπὸ ἓνα πέτρε ἀτῶ (ἀποπίσω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν) Τσακων. Ποῖε εἰμ' παγίον ἀποκίσου μι; (ποῖος ἔρχεται ἀποπίσω μου;) αὐτόθ. || Φρ. Τὸνε ράφτεις ἀπομπρός καὶ ξηλώνει' ἀποπίσω (ἐπὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδύματα εἶναι λίαν σαθρὰ) Κέρκ. Νὰ φάν τοὶ νὰ ρίξιν το' ἀπουπίσου δουν (νὰ κορεσθοῦν καὶ νὰ τοὺς περισσεύσουν) Λέσβ. || Παροιμ. Ἀπουμπρός κυρὰ συμπεθέρα κι ἀπουπίσου κοιτακόκολος (ἐπὶ ἐπαινοῦντός τινα παρόντα, ἀπόντα δὲ ὑβρίζοντος) Ἰνέπ. Ἀπέμπρ' νι' ἐνεμέν'να ἀποπίσ' ἔκ'σ' αὐτο (ὅ,τι ἐπερίμενα ἀπομπρός τὸ ἤκουσα ἀποπίσω. Ἐπὶ παραδόξου ἀκούσματος) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκολα 1. 2) Χρονικῶς, κατόπιν, ἀκολουθῶς σύνθηθ.: Ἀπουπίσου σ' θὰ ζ'μώσου ἰγὼ Λέσβ. Ἀποπίσω ἀπὸ τὸν δεῖνα ἔρχομ' ἐγὼ (μετὰ τὸν δεῖνα ἐγεννήθη ἐγὼ) Ἄνδρ. Οἱ καπ-παρῆς θ' ἀνοῖζον ἀποπίσω (θὰ βλαστήσουν βραδύτερον) Σέριφ. || Φρ. Τώρα τσαὶ 'ποπίσου (οὐχὶ πλέον, οἶον: Πάου νὰ πάρον ψάρια. — Τώρα τσαὶ 'ποπίσου, πουληθήκανε τὰ ψάρια) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.)

ἀποπιωτίδι τό, Κρήτ. ἀποπιτίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ οὐς. πιωτὸ καὶ τῆς καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. ἀποπιτίδι κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ ἀποπίδι.

'Απόπιμα, δ ἰδ.: «Ἴνα ἀπαλλαχθῇ τις ἀπὸ τοῦ ἀφορισμοῦ πρέπει νὰ πῇ τὸ ἀποπιτίδι τοῦ ἱερέως» (Κρητ. λαὸς 1,35).

ἀποπιωτίκι τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπίνω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ οὐς. πιωτὸ καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

'Απόπιμα, δ ἰδ.

ἀποπλαιζώ ἀμάρτ. ἀποπλαιζω Πόντ. ('Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πλαιζώ.

Ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς λιποθυμίας. Συνών. ξελιγο-θυμῶ.

***ἀποπλάγιν** ἐπίρρ. ἀποπλάν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. πλάγι.

Ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος ἔνθ' ἄν.: Ἐκεῖνος ἔκ'σεν ἀποπλάν (τὸ ἤκουσε κτλ.) Χαλδ. Ἀποπλάν μερέαν Κοτύωρ. Χαλδ.

***ἀποπλάγιν-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀποπλαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεχφορᾶς ἀποπλάγιν καὶ κάτω.

Ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος ἀκριβῶς: Ἐσ'κῶθεν ἀποπλαγκαικὰ κ' ἐδέβεν πλάν (ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ παρατέρα μέρος καὶ ἀνεχώρησεν).

